

Idrott är socialpolitik

Idag satte [DN:s sportkrönikör Johan Esk](#) fingret på en sak som är så given att ingen tycks se den – att idrotten har social betydelse bara genom att finnas till. Politiker solar sig gärna i glansen när Sverige tagit OS-guld eller rasar populistiskt efter ännu ett våldsamt upplopp med huliganer.

Men statsministern nämner inte idrotten i regeringsförklaringen, och årets blygsamma uppräknings i budgeten täcker inte ens det senaste årets inflation. I Stockholm och andra större städer i Sverige byggs stadsdel efter stadsdel med alldeles för lite yta för idrott och motion.

”Jag tror inte idrotten löser så värst många problem, jag är däremot säker på att idrotten kan hindra en hel del problem från att uppstå bland ungdomar” säger Johan Esk i sin krönika. Ja helt klart har idrotten en stor social betydelse. Genom idrotten möts många fler människor i olika åldrar och med olika bakgrund, många fler vuxna ser många fler barn. Idrottsrörelsen gör helt enkelt en stor nytta genom sin blotta existens.

För något år sedan fick Riksidrottsförbundet extra pengar för att idrottsföreningar ska kunna vara mer delaktiga i integrationen. Det är bra, det vill säga om det finns någon plats att vara på.

Frågan är om inte fler idrottsanläggningar också är det allra bästa sociala projektet, hälsoprojektet, integrationsprojektet, jämställdhetsprojektet med mera på en och samma gång? Idrottsanläggningar rätt planerade, riktade och utformade utifrån den forskning och kunskap som finns på området.

Och för barn gäller självklart närområdet, idag hänvisas det ofta till intilliggande områden. Det duger inte, speciellt

inte för våra barn. Inte för flickor, inte för ensamstående föräldrar.

Text: Rolf Jönsson

Bild: Lena Johansson

ursprungligen publicerad i [Sommarlov på flyktingboendet](#)